

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 152.

Tolvte Session.

65de Mode.

Onsdagen den 16de Januar Kl. 2.

(Forsat.)

Schmann (forsat): Endelig er det fuldkommen foreneligt med Reservecensens Bestemmelse, at den andendes til offentlige Papirer efter en passende Cours. Det er Noget, der skeer i alle Stater, og mange Finantsministre have erhvervet sig Anerkjendelse for, at de ved en fløgtig Anvendelse af de Fonds, de havde under deres Bestyrelse, havde vidst at holde de offentlige Papirer i en ordentlig Cours. Til at sætte Pengene i dette Papir, troer jeg, at der var den største Opfordring, da det ikke blot var grundet i Loven, men de ogsaa skulde ledsages af Statens Garanti, og der skete Bestræbelser for at discreditere og ned sætte disse offentlige Papirer, Bestræbelser, der vare uforenelige baade med Statens Værdighed, Credit og Interesse, og som vare dobbelt betænkelige, naar man erindrer, at der bestod et Contractforhold mellem Staten og en Anden, hvis Betalingsmiddel man paa den Maade søgte at ned sætte. Det er disse Bemærkninger, som jeg ikke har troet at burde tilbageholde om Sagens Realitet, og som kun kunde finde deres Plads under Discussionen, men hvoraf man tilstrækkeligt kan see, om jeg billiger Realiteten eller ikke. Men aldeles affeet fra denne, er man uberettiget til at bruge Finantsloven til det, som kun Rigsretten kan gjøre, nemlig til dækkning gennem at søge en Afgjørelse af det Spørgs-

maal, om en af Regeringen foretagen Handling er loyelig eller uloyelig, og det er fuldkommen uberettiget gennem Finantsloven at ville afhjælpe den Mangel paa nærmere Definition og Begrændsning med Hensyn til Dispositionen over Reservecens, som kun kan afhjælpes ved en ny Lov, og alleruvigtigst er det at gjøre det saaledes, at Bestemmelsen faaer tilbagevirkende Kraft paa et allerede afsluttet og indgaaet Forhold, hvilket i den allerbestemteste Forstand vilde være et Indgreb i Administrationen. Dertil kommer endnu den sidste Betragtning, at i selve Udtalelsen ligger der et Forsøg paa at ned sætte et saadant offentligt Papir, Noget, som det i alt Fald forekommer mig, at den lovgivende Magt ikke skulde give sit Samtykke til. Hvad man altsaa end mener om Sagens Realitet, troer jeg, at man let kan blive enig om, at den ikke kan finde sin Afgjørelse gennem Finantsloven, og selv om man mener, at det kan skee gennem Finantsloven, maa jeg endnu imødesee et Forsøg paa at svække de af Udvalget opstillede Grundsætninger, for man troer at kunne give sit Samtykke til den Affattelse, her foreligger.

Formanden: Den erede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: For Diebliffet frasalder jeg Ordet.

Carlson: Jeg kan ikke andet end undre mig over, at man troer i denne Lov af 3die Marts 1860, som giver den høitærede Minister Bemyndigelse til at styre Reservecens og